

ученицитѣ му наблюдаваха какъ орачитѣ оратѣ, какъ съятѣ есенни посѣви, какъ градинарѣтъ прибира зеленчука, какъ се бератѣ овошнитѣ градини.

А въ гората наблюдаваха какъ пожълтяватѣ листата, какъ гората се покрива съ чудно красиви бои. Берѣха горски цвѣтя и билки.

Всичко това азъ научвахъ, когато се връщаха въ стаята и виждахъ какъ цѣла седмица децата съ радостъ разказваха, пишеха, рисуваха всичко видено и чуто.

Тия разходки на учителъ Милко хвърлиха въ още по-голъмо недоумение другитѣ учители и цѣлия градъ.

И единъ день главниятъ учителъ му заговори:

— Ти, млади момко, много скиташъ съ децата изъ полето и гората. . . Какво е това! Кога ще учатъ тия деца?

Милко се усмихна и отговори кротко:

— Уважавамъ твоята старостъ и опитностъ, учителю, но моитѣ ученици учатъ повече отъ тия наблюдения, отколкото вашитѣ ще научатъ отъ книгитѣ. Животътъ е на полето, край рѣката, въ града и въ гората, а не въ мъртвитѣ учебници. Природата е най-великия учителъ. . .

— Ама така не бива, — започна пакъ главниятъ учителъ. — Ти обърна всичко наопаки. Такова чудо въ нашия градъ не се е виждало. Играешъ съ децата, свиришъ имъ, губишъ си времето . . . Гражданитѣ вече негодуватъ и чорбаджиитѣ ми думатъ: „Даскале, стегни юздитѣ на младото даскалче!“

Като каза това, главниятъ учителъ, тръгна сърдитъ къмъ вратата.

А тамъ стоеше смаянъ учителъ Ненко и каза:

— Азъ чухъ, безъ да искамъ, вашия разговоръ. Милко има право . . . Животътъ е най-голъмото училище. . . Отъ утре тръгвамъ и азъ съ моитѣ ученици изъ полето и гората.

На другия день двамата учители изведоха заедно ученицитѣ си въ гората. Тамъ Милко говорѣше на ученицитѣ. Тѣ слушаха съ затаенъ дѣхъ. Слушаше и стариятъ учителъ, радваше се и той и скришомъ бършеше радостнитѣ си сълзи.

(Продължава въ четвърта книжка)

Александъръ Спасовъ